

Lov nr. 256 at 4. juni 1969
om ægteskabs indgåelse og opløsning,
som ændret ved lov nr. 579
af 19. december 1969

Kapitel 1. Ægteskabsbetingelser

§ 1. Mand under 20 år eller kvinde under 18 år må ikke indgå ægteskab uden overføvrighedens tilladelse.

§ 2. Den, som er under 20 år og ikke tidligere har været gift, må ikke indgå ægteskab uden forældrenes samtykke.

Stk. 2. Hvis den ene af forældrene er død, sindssyg, åndssvag eller uden del i forældremyndigheden, eller hvis hans erklæring ikke kan indhentes uden særlig vanskelighed eller forsinkelse, er den andens samtykke tilstrækkeligt. Gælder det anførte begge forældrene, kræves samtykke fra værge.

§ 3. Den, som er umyndiggjort, må ikke indgå ægteskab uden værgens samtykke.

§ 4. Nægtes samtykke efter §§ 2-3, kan overføvrigheden give tilladelse til ægteskabet, hvis der ikke er rimelig grund til nægtelsen.

§ 5. Den, som er sindssyg eller åndssvag, må ikke indgå ægteskab uden justitsministerens tilladelse.

§ 6. Ægteskab må ikke indgås mellem slægtninge i ret op- og nedstigende linje eller mellem søskende.

§ 7. Ægteskab må ikke uden justitsministerens tilladelse indgås mellem personer, af hvilke den ene har været gift med den andens slægtning i ret op- eller nedstigende linje. Er der fællesbørn i det tidligere ægteskab, må tilladelsen kun gives, såfremt hensynet til børnene ikke taler derimod.

§ 8. Adoptant og adoptivbarn må ikke indgå ægteskab med hinanden, så længe adoptivforholdet består.

§ 9. Den, som tidligere har indgået ægteskab, må ikke indgå nyt ægteskab, så længe det tidligere ægteskab består.

§ 10. Den, som har været gift, må ikke indgå nyt ægteskab, før offentligt skifte er påbegyndt, eller privat skifte er afsluttet. Dette gælder dog ikke, hvis der bestod fuldstændigt særeve mellem ægtefællerne, eller fritagelse for skifte særligt er hjemlet. Endvidere kan justitsministeren tillade, at bestemmelsen i 1. pkt. fraviges, såfremt særlige grunde taler derfor.

§ 11. Ægteskab må ikke indgås, uden at hver af parterne over for den anden og den myndighed, der skal prøve ægteskabsbetingelserne, har afgivet erklæring om, hvorvidt den pågældende har eller venter børn med en anden mand eller kvinde. Oplysningspligten omfatter også adoptivbørn, men ikke børn, som er bortadopteret.

Kapitel 2. Prøvelse af ægteskabsbetingelserne og vielse

§ 12. Før ægteskab indgås, skal det godtgøres, at ægteskabsbetingelserne er opfyldt. Justitsministeren fastsætter regler herom.

§ 13. Prøvelse af ægteskabsbetingelserne foretages af kommunalbestyrelsens formand, i København af en af borgmestrene efter magistratens bestemmelse.

Stk. 2. Prøvelsen foretages på det sted, hvor en af parterne bor. Har ingen af parterne bopæl her i landet, foretages prøvelsen på det sted, hvor en af parterne opholder sig.

§ 14. Efter parternes ønske kan der ske lysning ved kundgørelse fra prædikestolen. Regler herom fastsættes af kirkeministeren.

§ 15. Ægteskab indgås ved kirkelig eller borgerlig vielse.

Stk. 2. Ægtefæller kan få et ægteskab, som er indgået ved borgerlig vielse, kirkeligt velsignet af en præst i folkekirken. Regler herom fastsættes af kirkeministeren.

§ 16. Kirkelig vielse kan finde sted:

- 1) inden for folkekirken, når en af parterne hører til denne,
- 2) inden for anerkendte trossamfund, når en af parterne hører til vedkommende trossamfund,
- 3) inden for andre trossamfund, når en af parterne hører til vedkommende trossamfund, og trossamfundet har præster, som af kirkeministeren er bemyndiget til at foretage vielser.

Stk. 2. Kirkeministeren kan bestemme, at medlemmer af udenlandske evangelisk-lutherske trossamfund skal være ligestillede med folkekirkens medlemmer med hensyn til adgangen til kirkelig vielse.

§ 17. Kirkelig vielse inden for folkekirken foretages af dennes præster. Kirkeministeren fastsætter regler om, hvilke præster i folkekirken der kan foretage vielser, og i hvilke tilfælde de har pligt hertil.

Stk. 2. Kirkelig vielse uden for folkekirken foretages af de præster, som er særligt bemyndiget dertil.

§ 18. Adgang til at blive borgerligt viet står åben for alle. Vielsen foretages af de myndigheder, der er nævnt i § 13, stk. 1.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsens formand, i København vedkommende borgmester, kan bemyndige en eller flere personer til på sit ansvar at foretage vielse.

§ 19. Vielse må ikke foretages, før en af de myndigheder, der er nævnt i § 13, stk. 1, har attesteret, at ægteskabsbetingelserne er opfyldt. Attesten skal være udstedt inden for de sidste 4 måneder.

Sk. 2. Er der på grund af en af parternes sygdom alvorlig fare for, at en udsættelse af vielsen vil medføre, at denne ikke kan finde sted, kan vielse dog foretages, selv om der ikke eller kun delvis er sket prøvelse af ægteskabsbetingelserne.

Sik. 3. Vielse må aldrig foretages, såfremt det er vielse smyndigheden bekendt, at ægteskabsbetingelserne ikke er opfyldt.

§ 20. Vielse skal foretages i overværelse af mindst to vidner.

Sik. 2. Parterne skal ved samtidigt møde på spørgsmål af vielsesmyndigheden erklære at ville ægte hinanden og derpå af denne forkyndes at være ægtefolk.

Sik. 3. Regler om fremgangsmåden ved vielse i folkekirken og ved borgerlig vielse fastsættes af henholdsvis kirkeministeren og justitsministeren. For de anerkendte trossamfund gælder disses særlige forskrifter. For andre trossamfund godkendes fremgangsmåden ved vielse efter § 16, stk. 1, nr. 3, af kirkeministeren.

§ 21. En vielse er kun gyldig, hvis den er sket for en myndighed, der efter loven kan foretage vielser, og under iagttagelse af bestemmelsen i § 20, stk. 2. *cf. § 20, stk. 2*

Sik. 2. En vielse, der er ugyldig efter sik. 1, kan af justitsministeren godkendes som gyldig, såfremt særlige grunde taler herfor.

§ 22. Kirkeministeren kan fastsætte regler om adgang for danske præster til at foretage vielser i udlandet.

Sik. 2. Udenrigsministeren kan fastsætte regler om adgang for diplomatiske og konsulære tjenestemænd til at foretage vielser i udlandet.

Sik. 3. Lovens regler om ægteskabsbetingelser og vielse finder anvendelse på vielser, der foretages i henhold til sik. 1-2. Prøvelse af ægteskabsbetingelserne kan foretages af en diplomatisk eller konsulær tjenestemand, som af udenrigsministeren er bemyndiget hertil.

Sik. 4. Ved overenskomst med fremmed stat kan det bestemmes, at ægteskaber, der indgås for vedkommende lands præster eller diplomatiske eller konsulære tjenestemænd her i landet, er gyldige i Danmark.

Kapitel 3. Ægteskabs omstødelse

§ 23. Et ægteskab omstødes ved dom, hvis det er indgået i strid med § 6 eller § 9.

Sik. 2. Et ægteskab indgået i strid med § 9, kan dog ikke omstødes, når det tidligere ægteskab er ophørt, inden sag er anlagt.

Sik. 3. Sag til omstødelse kan anlægges af justitsministeren eller den, han bemyndiger dertil, eller af en af ægtefællerne. Et ægteskab indgået i strid med § 9, kan tillige ægtefællen i det tidligere ægteskab anlægge sag.

§ 24. Et ægteskab omstødes endvidere ved dom efter påstand af den ene ægtefælle:

- 1) hvis han ved ægteskabets indgåelse befandt sig i en tilstand, som udelukker evnen til at handle fornuftmæssigt,
 - 2) hvis han blev tvunget til at indgå ægteskab,
 - 3) hvis han ved en fejltagelse blev viet til en anden end sin forlovede eller uden at ville indgå ægteskab, eller
 - 4) hvis han blev forledt til at indgå ægteskab ved, at han af den anden ægtefælle gennem falske oplysninger eller svigagtig fortællelse af sandheden blev vildledt om, hvem den anden er, eller om sådanne omstændigheder ved dennes tidligere liv, der med fuld føle ville have afholdt ham fra at indgå ægteskab, og som endnu må tillægges en sådan betydning for forholdet mellem ægtefællerne, at ægteskabet ikke med rimelighed kan fordres opretholdt.
- Sik. 2. Sag må anlægges inden 6 måneder efter, at den i sik. 1, nr. 1-2, nævnte tilstand eller tvang er ophørt, eller efter, at ægtefællen er blevet bekendt med de forhold, der er nævnt under nr. 3-4. Sag må anlægges inden 3 år efter ægteskabets indgåelse.

§ 25. Omstødelse medfører samme retsvirkninger som skilsmisse.

Sik. 2. Om formuedelingen gælder reglerne i skifteovens § 69.

§ 26. Omstødes et ægteskab, og var den ene ægtefælle ved ægteskabets indgåelse i god tro med hensyn til omstødelses-

grunden, medens den anden kendte eller burde kende denne, kan der ved dommen tilkendes den førstnævnte ægtefælle en godtgørelse, der fastsættes under hensyn til begges økonomiske kår og de øvrige omstændigheder.

§ 27. Dør en af parterne i et ægteskab, som kunne omstødes efter § 23, inden omstødelse er sket, kan den efterlevende ægtefælle eller enhver af arvingerne kræve reglerne i skiftelovens § 69 bragt til anvendelse, og ægtefællen kan kræve godtgørelse efter § 26.

Stk. 2. Samme ret har den ægtefælle, der kan rejse sag efter § 24, når den anden ægtefælle dør, inden omstødelse er sket, og inden fristerne i § 24, stk. 2, er udløbet. Hvis sagen er anlagt, og ægtefællen derefter dør, kan enhver af arvingerne kræve reglerne i skiftelovens § 69 bragt til anvendelse.

Stk. 3. Krav efter stk. 1-2 må fremsættes inden 6 måneder efter dødsfaldet.

§ 28. Hvis en ægtefælle, som har indgået ægteskab i strid med § 9, dør, inden ægteskabet er omstødt, skal den ret mod tredje- mand til erstatning, pension eller andet økonomisk gode, som ved dødsfaldet tilfalder en efterlevende ægtefælle, tilkomme ægtefællen i det første ægteskab, medmindre andet fremgår af omstændighederne.

Kapitel 4. Separation og skilsmisse

§ 29. Ægtefæller har ret til separation, når de mener ikke at kunne fortsætte samlivet og er enige om at søge separation.

§ 30. En ægtefælle har ret til separation, hvis den anden ægtefælle groft har forsømt familiens underhold eller groft krænkede andre pligter over for ægtefællen eller børnene. Det samme gælder, hvis forholdet mellem ægtefællerne af andre grunde må anses for ødelagt, medmindre ødelæggelsen hovedsagelig beror på ægtefællens eget forhold.

Stk. 2. En ægtefælle har endvidere ret til separation, hvis der

foreligger omstændigheder, som ville give ham ret til at kræve skilsmisse.

§ 31. Hvis ægtefæller, som er blevet separeret, genoptager samlivet, bortfalder separationens virkninger for fremtiden.

§ 32. Enhver af ægtefællerne har ret til skilsmisse, når de efter opnået separation har levet adskilt i 1 år og ikke senere har genoptaget samlivet.

§ 33. Enhver af ægtefællerne har ret til skilsmisse, når deres samliv på grund af uoverensstemmelse har været hævet i de sidste 3 år.

§ 34. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle mod hans vilje og uden fyldestgørende grund har ophævet samlivet, og dette derefter har været hævet i de sidste 2 år.

§ 35. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle er forsvundet, og der er gået 3 år, siden han sidst vides at have været i live.

§ 36. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har indgået nyt ægteskab i strid med § 9.

§ 37. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har gjort sig skyldig i ægteskabsbrud eller andet forhold, der kan sidestilles hermed. Skilsmisse kan dog ikke kræves, hvis ægtefællen selv har givet anledning til handlingen eller må anses at have frafaldet sin ret.

Stk. 2. Hvis hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor, kan der i stedet for skilsmisse gives separation.

Stk. 3. Sag må anlægges eller ansøgning om bevilling indgives inden 6 måneder efter, at ægtefællen er blevet vidende om handlingen, og inden 2 år efter, at den er begået.

§ 38. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle med kundskab eller formodning om at lide af kønssyg-

dom, som endnu frembyder smittefare, ved samleje har udsat ægtefællen for smitte. Skilsmisse kan dog ikke kræves, hvis ægtefællen med kundskab om smittefare frivilligt lod sig udsætte for den.

Stk. 2. Sag må anlægges eller ansøgning om bevilling indgives inden 6 måneder efter, at ægtefællen er blevet vidende om, at han er blevet udsat for smitte, og, hvis ægtefællen ikke er blevet smittet, inden sygdommen er ophørt med at frembyde smittefare.

§ 39. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle har stræbt ham efter livet eller gjort sig skyldig i mishandling af ham eller børnene.

Stk. 2. Sag må anlægges eller ansøgning om bevilling indgives inden 1 år efter, at ægtefællen er blevet vidende om handlingen, og inden 3 år efter, at den er begået.

§ 40. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle af en dansk domstol er idømt straf af fængsel i 2 år eller derover eller dømt til indsættelse i arbejds- eller sikkerhedsforvaring eller forvaringsanstalt, Dette gælder dog ikke, hvis ægtefællen frivilligt har medvirket til den straffbare handling eller samtykket i den. Hvis en sådan straffedom er afsagt af en udenlandsk domstol, kan der under hensyn til beskaffenheden af de begåede forbrydelser og de øvrige omstændigheder tillægges dommen samme retsvirkning som en dansk dom.

Stk. 2. Sag må anlægges eller ansøgning om bevilling indgives inden 1 år efter, at ægtefællen er blevet vidende om domfældelsen, og inden 3 år efter dommens afsigelse.

§ 41. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle lider af sådan sindssygdom, at fortsættelsen af ægteskabet ikke bør fordres, og sygdommen under ægteskabet har varet i de sidste 3 år. Såfremt særlige grunde taler herfor, kan skilsmisse dog gives, selv om sygdommen har varet i mindre end 3 år.

Fremgangsmåden ved opnåelse af separation eller skilsmisse

§ 42. Separation og skilsmisse gives ved dom eller bevilling. Separation i henhold til § 37, stk. 2, kan dog kun gives ved dom.

Stk. 2. Bevilling kan kun meddeles, såfremt ægtefællerne er enige om at ønske separation eller skilsmisse ved bevilling og enige om de i §§ 46, 49 og 54-56 nævnte vilkår, jfr. dog § 45. Spørgsmål om størrelsen af underholdsbidrag kan ægtefællerne henskyde til overøvrighedens afgørelse. Bevilling udfærdiges af justitsministeren eller af overøvrigheden efter justitsministerens bemyndigelse.

Stk. 3. Findes det betænkeligt at meddele bevilling, skal bevilling nægtes.

Mægling

§ 43. Inden sag til opnåelse af separation eller skilsmisse anlægges, eller bevilling meddeles, skal der forsøges mægling mellem ægtefællerne om fortsættelse af ægteskabet. Mægling foretages af præsten eller, hvis begge parter ønsker det, eller de ikke hører til samme trossamfund, af overøvrigheden eller efter dennes bemyndigelse af politimesteren. Sag kan ikke anlægges eller bevilling meddeles, medmindre mægling er afsluttet inden for de sidste 6 måneder.

Stk. 2. Undlader en ægtefælle trods to tilsigelser at give møde til mægling, er mægling med den anden ægtefælle tilstrækkelig. Det samme gælder, hvis en ægtefælle er forgæves eftersøgt. Mægling bortfalder for en ægtefælle, der ikke har ophold her i landet.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter regler om foretagelse af mægling og kan fastsætte frister for mæglingens afslutning.

Stk. 4. Den, der uden lovligt forfald undlader at efterkomme en tilsigelse til mægling, straffes med bøde.

Vilkårsforhandling

§ 44. Inden bevilling til separation eller skilsmisse meddeles, skal der endvidere foretages vilkårsforhandling. Regler herom

fastsættes af justitsministeren. Det kan i disse regler bestemmes, at vilkårsforhandling bortfalder for en ægtefælle, der ikke har ophold her i landet.

Kapitel 5. Separations- og skilsmissevilkår og ændring af vilkårene m. v.

§ 45. De vilkår, der er fastsat ved en dom til separation, afsagt her i landet, gælder også for tiden efter en skilsmisse, opnået på grundlag af separationen. Med hensyn til bidragspligt kan der dog ved separationsdommen træffes anden bestemmelse.

Forældremyndighed

§ 46. I forbindelse med separation eller skilsmisse træffes der bestemmelse om, hvem forældremyndigheden over børnene skal tilkomme.

§ 47. Er forældrene enige om, hvem forældremyndigheden skal tilkomme, træffes afgørelsen af retten i overensstemmelse med deres ønsker, medmindre dette strider mod børnenes tarv. I sidstnævnte tilfælde, eller hvis forældrene ikke er enige, afgøres spørgsmålet af retten efter, hvad der findes rimeligt under særligt hensyn til børnenes tarv.

Ændring af aftale eller afgørelse om forældremyndighed

§ 48. Aftale eller afgørelse om forældremyndighed kan ændres ved dom, såfremt det på grund af væsentligt forandrede forhold findes påkrævet af hensyn til børnenes tarv.

Underholdsbidrag

§ 49. I forbindelse med separation eller skilsmisse træffes der bestemmelse om, hvorvidt der skal påhvile en ægtefælle pligt til at yde bidrag til den andens underhold.

§ 50. Indgår ægtefællerne ikke selv aftale herom, afgør retten spørgsmålet om bidragspligt, herunder spørgsmålet om pligtens varighed, medens overøvrigheden fastsætter bidragets størrelse. Stk. 2. Afgørelser efter stk. 1 træffes under hensyn til, i hvilket omfang den, der ønsker bidrag, selv kan skaffe sig et efter sine livsvilkår tilstrækkeligt underhold, og hvorvidt den anden part efter sine økonomiske forhold og de øvrige omstændigheder formår at udrede bidrag. Endvidere tages der hensyn til ægteskabets varighed. Der kan tillige tages hensyn til, om den, der ønsker bidrag, har behov for støtte til uddannelse eller lignende.

§ 51. Bidragspligt bortfalder, når den berettigede indgår nyt ægteskab, eller en af ægtefællerne afgår ved døden.

Ændring af aftale eller afgørelse om underholdsbidrag

§ 52. En af ægtefællerne truffet aftale om bidragspligten eller om bidragets størrelse kan ændres ved dom, såfremt det på grund af væsentligt forandrede forhold vil være åbenbart urimeligt at opretholde aftalen.

§ 53. En ved dom truffet afgørelse om ægtefællernes bidragspligt kan ændres ved en ny dom, såfremt væsentligt forandrede forhold og særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 2. En af overøvrigheden truffet afgørelse om bidragets størrelse kan ændres af overøvrigheden, såfremt omstændighederne taler derfor.

Andre vilkår

§ 54. Om retten til ægtefællepension efter en skilsmisse gælder lovgivningens særlige regler herom.

§ 55. Om ægtefællernes ret til at fortsætte lejemålet af fælles lejlighed gælder lejelovgivningens regler herom.

Stk. 2. Såfremt en lejlighed i en ejendom, der hører til den enes bodel eller særeje, og som indeholder flere beboelseslejligh-

heder, hidtil har tjent til familiens bolig, kan retten i forbindelse med dom til separation eller skilsmisse pålægge ægtefællen at udleje lejligheden til den anden ægtefælle og fastsætte vilkår for lejemålet.

§ 56. Har en ægtefælle haft særeje, kan det, hvis ægtefællernes formueforhold, ægteskabets varighed og omstændighederne i øvrigt i særlig grad taler derfor, efter påstand af den anden ægtefælle i forbindelse med dom til separation eller skilsmisse bestemmes, at den ene ægtefælle skal yde den anden et beløb for at sikre, at denne ikke stilles urimeligt ringe i økonomisk henseende efter separationen eller skilsmissen. Denne regel anvendes også med hensyn til rettigheder, der er uoverdragelige eller i øvrigt af personlig art, og som ikke indgår i bodelingen.

Midlertidig bestemmelse om forældremyndighed

§ 57. Hvis der er anlagt sag til opnåelse af separation eller skilsmisse, kan retten efter begæring træffe midlertidig bestemmelse om, hvem forældremyndigheden over børnene skal tilkomme. Reglerne i § 47 finder tilsvarende anvendelse. Retten kan ændre sådanne bestemmelser samt beslutninger truffet efter myndighedslovens § 24, stk. 1, såfremt væsentligt forandrede forhold kræver det. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

Stk. 2. Tages påstanden om separation eller skilsmisse ikke til følge, eller bliver sagen afvist eller hævet, bortfalder en bestemmelse, der er truffet efter stk. 1, medmindre samlivet mellem ægtefællerne er ophævet. Bestemmelsen har i så fald samme virkning som bestemmelser truffet efter myndighedslovens § 24, stk. 1.

Ændring af visse aftaler om vilkår m. v.

§ 58. Har ægtefæller med henblik på separation eller skilsmisse truffet aftale om fordelingen af formuen, bidragspligten eller andre vilkår, kan aftalen ved dom ændres eller erklæres for uforbindende, såfremt den skønnes åbenbart urimelig for den ene ægtefælle på tidspunktet for dens indgåelse.

Stk. 2. Sag må anlægges inden 1 år efter endelig dom til separation eller skilsmisse eller efter udfærdigelse af bevilling.

Stk. 3. Såfremt en aftale mellem ægtefæller anfægtes i kraft af almindelige formueretlige regler, gælder fristerne i stk. 2 ikke.

Kapitel 6. Ikrafttrædelsesbestemmelser m. v.

§ 59. Loven træder i kraft den 1. januar 1970.

§ 60. Bestemmelsen i § 21, stk. 2, anvendes også på vielser foretaget før lovens ikrafttræden.

§ 61. Er der før lovens ikrafttræden anlagt sag til opnåelse af separation, skilsmisse eller ægteskabs omstødelse eller indgivet ansøgning om bevilling til separation eller skilsmisse, anvendes den tidligere lovgivnings regler.

Stk. 2. Såfremt begge ægtefæller begærer det, inden endelig dom afsiges, eller bevilling meddeles, kan lovens regler dog anvendes.

Stk. 3. Omstødes et ægteskab, der er indgået før lovens ikrafttræden, anvendes lovens regler om virkningerne af ægteskabs omstødelse.

§ 62. Om ægtefællers adgang til at opnå skilsmisse på grundlag af en separation, meddelt før lovens ikrafttræden, anvendes den tidligere lovgivnings regler.

Stk. 2. Uanset bestemmelsen i stk. 1 kan hver af ægtefællerne dog kræve skilsmisse fra den 1. januar 1971.

Stk. 3. Efter begge ægtefællers begæring kan lovens regler i øvrigt anvendes helt eller delvis.

§ 63. Bestemmelsen i § 48 anvendes også på aftaler og afgørelser om forældremyndighed, der er truffet før lovens ikrafttræden.

§ 64. Bestemmelserne i §§ 52 og 58 anvendes kun på aftaler, der er indgået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Ændring af afgørelser om underholdsbidrag truffet før lovens ikrafttræden, sker efter lovens regler.

§ 65. Fra lovens ikrafttræden ophæves, ifr. dog §§ 64:

- 1) forordning af 30. april 1824 om præsters embede og ægteskab,
- 2) lov af 13. april 1851 om ægteskab uden for folket,
- 3) lov nr. 79 af 19. februar 1892 om ægteskabs indgåelse ved danske konsuler i udlandet,
- 4) lov nr. 269 af 14. december 1906 om overenskomst om ægteskaber indgåede for diplomatiske eller lærer embedsmænd,
- 5) lov nr. 276 af 30. juni 1922 om ægteskabs indgåelse og opløsning og
- 6) lov nr. 140 af 25. maj 1956 om adoption § 26.

§ 66. Ved overenskomst med fremmed stat eller af justitsministeren kan der fastsættes regler om forholdet mellem dansk og anden stats lovgivning om ægteskabs indgåelse og opløsning.

§ 67. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men ved kgl. anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøiske eller grønlandske forhold tilsiger.